

Ἡ διάσπαση τῆς ἁμαρτίας (Λουκ. η´ 26-39) (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Τῆ μανία πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων περιγράφει μὲ μελανὰ χρώματα τὸ περιστατικὸ τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρινῶν. Αὐτὴ ἡ μανία ἀποτυπώνεται στὴ δύναμη τοῦ κακοῦ, πού μὲ τὶς πολλὲς καὶ ποικίλες μορφές του μᾶς ταλαιπωρεῖ, μᾶς βασανίζει καί, κάποτε, μᾶς δυναστεύει κυριολεκτικά. Σήμερα θὰ σταθοῦμε σὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ, ἀλλὰ καὶ τραγικὸ σύμπτωμά του, τὸ διχασμὸ πού προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία.

Ἐσωτερικὴ διάσπαση: δαιμονικὸ σύμπτωμα τῆς ἁμαρτίας

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ δαιμονοπληξία, ὅπως ὅλες οἱ ψυχικὲς καὶ σωματικὲς ἀσθένειες, συνδέεται μὲ τὴν πραγματικότητα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς παρουσίας τοῦ κακοῦ καὶ τῆς φθορᾶς στὸν κόσμο. Στὸ ἐπεισόδιο τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρινῶν φαίνεται ἡ κυριαρχία τοῦ διαβόλου, πού ὁδηγεῖ στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία καὶ διάλυση. Πρόκειται γιὰ μιὰ κατάσταση στὴν ὁποία μιὰ ἐχθρική δύναμη πρὸς τὸν ἄνθρωπο δηλητηριάζει τὴ ζωὴ του, μηχανεύεται τεχνάσματα καὶ μεθόδους πού τὸν καταστρέφουν καὶ τὸν ὁδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδο καὶ ἀπόγνωση. «Τί σοὶ ὄνομα ἐστίν; Ὁ

δὲ εἶπε: Λεγεών». Ὁ δαιμονισμένος ἦταν κατοικητήριο πολλῶν δαιμόνων. Ἐδῶ βλέπουμε καθαρὰ τὴ διασπαση τῆς προσωπικότητος τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται τόσος πολὺς λόγος στὶς μέρες μας.

Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας δίνει τὴ δική της ἀπάντηση καὶ ἐρμηνεύει αὐτὸ τὸ φαινόμενο μέσα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πτώση στὴν ἁμαρτία φέρνει τὴν ἐσωτερικὴ διάσπαση στὸν ἄνθρωπο καὶ προξενεῖ τὴ διαίρεση, τὸ διχασμό. Ὁ Θεὸς ἐνώνει, ἐνῶ ὁ διάβολος διαιρεῖ. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο ὡς ἐνοποιημένη ψυχοσωματικὴ προσωπικὴ ὕπαρξη, ἐνῶ ὁ διάβολος τὸν τεμαχίζει καὶ τὸν θρυμματίζει σὲ ἀπρόσωπη μάζα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνουν οἱ ἐγωπαθεῖς προτιμήσεις καὶ οἱ ἀλλοπρόσαλλες συμπεριφορὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, νεκρώνει τὶς ἐσωτερικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὸν συνάνθρωπό του. Κέντρο τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀναζητήσεων του γίνεται πλέον ὁ ἑαυτὸς του καὶ ἐγωκεντρισμὸς του. Χάνοντας τὴν ἀναφορὰ στὸν Θεό, ὑποτάσσεται ἀναπόφευκτα στὸ νόμον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ προσωπικότητά του διασπᾶται ἀπὸ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα ἐνδιαφέροντα καὶ τὶς εὐμετάβλητες προτιμήσεις του σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, τὸ κέντρο τῆς ὕπαρξής του, νὰ χάνει τὴν ἰσοροπία καὶ τὴν ἀρμονία τῆς ἀπὸ ἓνα πλῆθος δυνάμεων. Ποικίλα καὶ συμφέροντα, ρόλοι καὶ συμπεριφορὲς ἀσύνδετες μεταξὺ τους, διαιροῦν τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον καὶ τὸν μετατρέπουν σὲ μιὰ κατακερματισμένη καὶ χαώδη κατάσταση. Ἕνας ἄνθρωπος διχασμένος ἐσωτερικὰ καὶ ἀπομονωμένος ἐξωτερικὰ δὲν μπορεῖ νὰ νιώθει καὶ νὰ εἶναι λυτρωμένος.

Ἡ ἀντίδραση τῶν κατοίκων στὴν θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐνόχλησε τοῦ κατοίκους τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν. Τυφλωμένοι καὶ ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὸ ὑλικὸ κέρδος δὲν διέκριναν τὸ νόημα τῆς θαυματουργικῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου. Δὲν τοὺς ἔλεγξε ἡ συνείδηση γιὰ τὸ παράνομον ἐμπόριον τῶν χοίρων ποὺ ἔκαναν, παρὰ τὴν ἀπαγορεύσιν τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Ζημιωμένοι ἀπὸ τὰ συμφέροντά τους, διώχουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους. Σκεπτόνται ἐγκεφαλικά καὶ συμφεροντολογικά. Ὅ,τι δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τους τὸ παραμερίζουν καὶ τὸ πολεμοῦν, ὄχι μόνο ὡς ἀνεπιθύμητο, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπικίνδυνον. Μένουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ χάνουν τὴν οὐσία. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι σήμερον ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια τακτικὴν. Διώχουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ζωῆς τους καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς τους. Καὶ ἐδῶ ὁ φαῦλος κύκλος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διάσπασης βιώνεται μὲ ἰδιαίτερα σκληρὸν τρόπο. Ἡ μαζοποίηση καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου στὴν σύγχρονον κοινωνία εἶναι κραυγαλέα. Ὁ διασπασμένος ἐσωτερικὰ ἄνθρωπος ἔχει, φυσικά, καὶ διχασμένες λειτουργίας. Ἄλλα θέλει, ἄλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει. Τὸ

σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ δὲν συνεργάζονται ἄρμονικὰ μεταξύ τους. Γίνονται ἀντίπαλα καὶ ἀνταγωνιστικά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ θεραπευμένος τῆς περικοπῆς, ἀπελευθερωμένος ἀπὸ ὅ,τι μέχρι τότε τὸν βασάνιζε, ἐπιθυμεῖ νὰ μείνει κοντὰ στὸν Χριστό. Βίωσε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρὴ Του, ποὺ ἐνοποίησε τὴν κομματιασμένη ἀπὸ τοὺς δαίνομες ὑπαρξή του. Οἱ κάτοικοι τῶν Γαδαρηνῶν διώχνουν τὸν Χριστό. Διχασμένοι ἐσωτερικά, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ καταλαβαίνουν, βλέπουν καὶ αἰσθάνονται τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀγάπη Του. Δὲν θέλουν νὰ δοῦν τὴν ζωὴ τους πέρα ἀπὸ τὴν καθημερινότητα, μέσα σὲ μιὰ ἄλλη προοπτική. Δύο διαφορετικὲς ἐπιλογὲς τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. Ἡ μία σώζει καὶ ἡ ἄλλη καταστρέφει. Ἐμεῖς ποιά, ἄραγε, προτιμοῦμε;

Πηγή: agiazoni.gr